

28 augustus 2022 (22^e Zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

*« Wanneer jij door iemand op een bruiloft wordt genodigd,
ga dan niet aanliggen op de voornaamste plaats. »*

Toen ik dit evangelie las, moest ik denken aan Marco en aan Thomas. Twee jonge mensen die mij hier in Antwerpen kwamen bezoeken in 2021. Ze ontdekten deze kerk voor de eerste keer, en wilden aan de mis deelnemen. Toen ik met hen in de kerk aankwam, zei ik tegen hen: jullie zijn thuis, ga zitten waar je wilt! Ze gingen zitten waar ze wilden.... En voor elk van hen kwam iemand —die ik niet ken— en zei tegen hen: je kunt daar *niet* zitten. Het is gereserveerd... “Gereserveerd?” antwoordden ze? Maar er staat niets geschreven...

Het is waar dat er niet “gereserveerd” staat geschreven voor de plaatsen van de kapellen en de broeders. En men hoeft niet altijd alles op te schrijven! Ik heb ooit een bruiloft gevierd waar de familie “gereserveerd” had geschreven op de twee stoelen voor de bruid en de bruidegom! Je moet toegeven dat dit super dom en dwaas is!

Gaat het evangelie van deze zondag alleen maar om een kwestie van etiquette? Zegt het ons eenvoudig dat we niet op andermans stoelen mogen gaan zitten? In feite nodigt het evangelie van Lucas ons uit om na te denken over een heel andere en meer diepgaande werkelijkheid. Dit evangelie nodigt ons uit om niet uit te zoeken op welke plaatsen we *niet* mogen gaan zitten, maar juist *op welke plaats we wel moeten gaan zitten*: onze eigen persoonlijke en menselijke plaats.

Zijn plaats in het leven vinden is niet leven door niet op de tenen van anderen te trappen, alsof het leven in een gemeenschap alleen maar een kwestie is van anderen *niet* te storen. Je plaats vinden is eerst en vooral *weten wie je bent*, anders zou er nooit een echte relatie mogelijk zijn.

Op je juiste plaats gaan zitten is weten wie je bent... Het is je emoties kennen, de grenzen van je verstand aanvaarden, zoals de grenzen van je vaardigheden... Tenslotte is op je juiste plaats gaan zitten je gebreken, je kwetsbaarheid, je zwakheden accepteren, om ze in sterke punten om te zetten.

Het is een kwestie van nederigheid, omdat het aanvaarden van je zwakheden —het aanvaarden van wie je bent en niet van wie je zou willen zijn— ons in staat stelt te luisteren naar de oproep: “*Vriend, ga wat hoger op*”. Alleen als we vinden waar onze ware plaats is, kunnen we Gods kleine stem horen die ons uitnodigt om *omhoog* te gaan en ons leven vollediger te leven in navolging van Christus, die zichzelf vernederde en verhoogd werd.

Soms kunnen we bang zijn dat we veroordeeld worden en dat we iets te horen krijgen in de trant van “*Vriend, ga eens wat lager zitten!*” “*Sta uw plaats aan hem af.*” Maar jezelf leren kennen, je vaardigheden en onbekwaamheden accepteren, is juist om te kunnen horen: “*Vriend, ga wat hoger op*”. Op deze weg van nederigheid wijst alleen Christus ons de volmaakte weg. Christus, die zich vernederd heeft en gezeten is aan de rechterhand van de Vader, heeft de mensheid gekend tot het einde toe. Hij kent ons beter dan wij onszelf kennen. In vertrouwen kunnen” wij dus zonder schaamte luisteren naar Hem die tot ieder van ons zegt: “*Vriend, ga hoger op*”. Om dit te doen moeten we een zekere emotionele intelligentie ontwikkelen: die articuleert zelfkennis en zelfwaardering. Want we kunnen onszelf goed kennen, en onszelf niet aardig vinden... en onszelf hoogschatten, terwijl we onszelf heel weinig kennen...

“*Ga hoger op*”: een betere toekomst is altijd mogelijk. Ongeacht onze leeftijd, onze gezondheid, onze mogelijkheden, is er een plaats die op ons wacht. Om dit te doen moeten we misschien loslaten waar we aan vasthouden en wat ons naar beneden trekt, om te verwelkomen wat op ons wacht en ons doet groeien.

Laten we daarom wakker worden en onze plaats in God zoeken.
Als we dat doen, zullen we ontdekken dat Hij de gast is
die in ons een plaats wil vinden. Amen.